

יחסינו צידה

הגורם היחיד במדינה המעוניין בהקמת חזית ימנית גדולה ומרשימה הוא המערך.

כרגע זה אין למערך סיסמת בחירות. הדינאמיקה המנוגשת חזת מסתובבת במעגל ומנסה לתפוס את זנב עצמו, כמו חתלתול מבודד.

המחנה מפולג. כל דוכס משתדל להרחיב את נסיכותו, ולחם בשכניו. יד איש ביד רעהו. קריאת הקרב היחידה היא שמה של זקנה בת 75.

זה ישתנה אם ניתן יהיה להסי תער על החללי שז'וז'ה הימני.

או אפשר לצאת בקריאת זעקה: "הצילו את המדינה מידי הימין!" אפשר יהיה לשגר פקודת-יוס לכל הדוכסים המתקור טטים: "התחלנו סביב דגל המלכה מול האויב המשותף!" אפשר יהיה לפרסם מאניפסט לבעלי-השררה העצלנים: "אין לכם להפסיד מילבד השילטון!"

זה יהיה סס-חיים. אילו פעל אריק שרון בשליחות עלומה מטעם המטכ"ל הסודי של המערך, לא יכול היה לנהוג אחרת. הוי, איזה חללי נחדר!

אם יש ממש בכל הדיבורים האלה על איחוד הימין?

אני מתכוון לצד הטאקטי. הוא ברור. ראשי חרות, נפלו עד השבב, סוף-סוף. למה להגיד, לא! "למה לא להגיד, כן, אבל..."

בכל ארץ יש פרות קדושות, שכל פור ליטקאי חייב לסגור להן. כל פוליטיקאי אמריקאי הוא, "בעד האמהות ונגד החטא", בעודו זורק פילגשים לים ומפר את שאר הדיבורות. כל פוליטיקאי ערבי הוא בעד "אחדות האומה הערבית", בעודו מפלג אותה במלוא המרץ. כל פוליטיקאי ישראלי הוא בעד "איחוד כוחות".

איזה איחוד? אילו כוחות? אי חוד לשם מה? לא חשוב! צרי כים להיות בעד!

אם יציע משהו לאחד את כל כנופיות העולם התחתון, יהיה הפוליטיקאי הישראלי המצוי בעד. אם יציעו לאחד בית-חולים למצורעים עם מוסד לעבריינים צעירים — יהיה בעד.

לכן, כשהציע אריק שרון את איחוד מיפלגות הימין, נשמעו אמנם פה ושם כמה קללות. אבל רק בלחש. וכעבור יום-יומיים נסתבר שכולם, כולם בעד.

איך אפשר להיות נגד? אבל זוהי רק טאקטיקה. אחרי ההחלטות החגיגיות, העקרוניות, למען מצלמות הטלוויזיה, יהיה צורך לנהל משאומות על עמדות-כוח. על מקומות ברשימת המועמדים.

לגח"ל יש 26 מקומות בכנסת היוצאת, והוא חולם על 30. למרכז החופשי יש 2, והוא טוען ל-4. מה מגיע למנהיגים של 2-4 מול מנהיגים של 26-30? מה מגיע לע"מ, שנכנס לכנסת היוצאת בכוח של 4. ירד ל-3. ועומד במישאלים על 2? איך משבצים בתשבץ זה את הגנרלים?

הבעיות רבות. המכשולים גבוהים, הדימוקים חמושים. הסיכויים, כרגע, מפוקי פקים מאד.

אך השאלה היא: האם זה חשוב?

אם יקום הימין המאוחד הזה, מה ישתנה, בעצם?

כמעט ולא כלום. ב-1965 קם האיחוד של חרות והליבר-לים. הקרוי גח"ל. זה היה איחוד כל הימין שהיה קיים אז. ההצלחה בבחירות הייתה עלובה: 26 מנדטים בסך-הכל. מחנה הימין כולו לא גדל כלל.

לאחר מכן פרש המרכז החופשי, על רקע מריבה אישית. ללא עילה אידי-אולוגית כלשהי. המרכז החופשי מנה 3 מנדטים בכנסת. גייס לעצמו בדרך הז'ז'וז'ה מנדט אחד רביעי, וירד בעחירות ל-2. בקולות של מנדט וחצי. עכשיו הוא מקוה, על סמך מישאלי-דעת-קחל, לחזור ל-3 או 4 מנדטים.

אם פלג זה יחזור לחיק אמו — אז מה? למה זה טוב?

מחוץ לגח"ל נאלץ המרכז החופשי להי-לחם על חיוי יום-יום. הוא אימץ לעצמו את כל השיטות של סיעת העולם הזה — כוח חדש, פיתח פעילות אופוזיציונית רבה, ובכך לחץ גם על גח"ל להתעורר, מפעם לפעם, מתרדמת-היוקנה שלו.

אם המרכז החופשי ייעדם מן

הנחשבות לימניות. הוא מביא להתגברות התפיסות הימניות בתוך מיפלגת העבודה. הסכנה אינה בהקמת מער, ימני, שיתייצב מול המערך הקיים. הסכנה היא בתזוזתו ימינה של המערך הקיים עצמו.

המונח "ימין" הוא מטושטש למדי, כמו המונח "שמאל". אולם בהעדר מונח מדויק וקולע יותר, נאלצים אנחנו להשי-תמש בו. תוך נסיון להגדירו בהתאם ל-מצאות שלנו.

במדינת ישראל, "ימין" פירושו:

● מדיניות-חזון המכוונת להתפש-טות, להחלשות מזכויות הערבים בכלל והפלסטינים בפרט, להשתלטות על שטחים שניתן לנצל למטרות לאומיות ואישיות, לזיוולת כללי בשלום כייעד מעשי (להב-דיל מדיבורי-סרק על "שלום").

● מדיניות סוציאלית המכוונת לטפח את השכבות העשירות, להגדיל את הפער החברתי, לעוות את חלוקת ההכנסה הלאומית לרעת השכירים הרגילים (להב-דיל מ"שכירים" המשטכרים 5000 ל"י לחודש, בחוססת הוצאות בלתי-מוגבלות), לאסור שביתות ושאר דרכי-ביטוי של המקופחים.

● מדיניות-פנים "נוקשה", מישר של "חוק וסדר" שיקים את הסמכות וידכא את ה"מתירנות", מישר של כפייה דתית, שטפת-מוח, צנוורה תרבותית ו-דיכוי הפגנות.

דאור רשימה זו — היכן נמצא המערך? האן הוא מתפתח?

למראית-עין, יש במערך מאבק בין ניצים ויונים. בין ימין ושנאל. משה דיין לוחם בפניחס ספיר, באיזשהו מקום נמצא עדיין יצחק בן-אהרון. כל המילחמות האלה הן בהחלט אמיי-תיות, מבחינה אישית. כל אחד רוצה לעלות לגדולה, ולדפוק את יריביו. אך מבחינה אובייקטיבית, אין כד אלה פגמים שד אותו נחר — נחר הזורם כוירו ימינה.

דיין מייצג את הזרם הימני בעניינים לאומיים. ספיר מייצג את הזרם הימני בעניינים סוציאליים. גולדה מייצגת את שני הפלגים גם יחד. בן-אהרון ולובה אליאב ממלאים את התפקיד של אספקת ה-אליבי, לאבטחת האגף השמאלי הנסוג. דיין תובע התנחלות, על כל גיבעה ותחת כל עץ רענן. פינחס ספיר מפטם את המיליונרים. בן-אהרון מחזיק את ה-פועלים הדפוקים, לבל יברחו. יעקוב חזן מתנחל ברמת-הגולן. שלמה הילל מרביץ על ראשי המארוקאים ומלטף את ראשי הגרווינים. אבא אבן מוכיח שאין פלס-טינים. חיים בר-לב מנצח על האינפלציה. המרוקנת את שכר העובדים מערכו ה-ריאלי. גולדה מאיר ממנה רבנים וזורקת להם נתחים נוספים של כפייה דתית. הסיעה בכנסת קוברת בשקט כל נסיון לחוק חוקה דמוקרטית. או לחקן, לפחות, את החוקים הקיימים.

הכל זו ימינה, ימינה, ימינה. כאשר דינאמיקה עצום כזה זו באיטיות. אין זה נראה בנקל. כימעט ואין להבחין בתנועה. אבל מי שבדוק היכן עמדה ה-מיפלגה, בכל אחד מן הנושאים האלה, לפני עשרים שנה, עשר שנים, אפילו חמש שנים — נוכח לדעת שהתנועה, היא, בעצם, מהירה מאד.

י מ י נ ה.

מחזיקי-הרעשנים הרעשני סביב קדי-רת, "האיחוד הימני" עלול להסיה את הדעת מן התהליך האמיתי. עוד מעט נשמע את פעמוני-האזעקה: "הצילו! הימין מתאחד! התלכדו סביב המערך, כדי למנוע את סכנת הפאשיזם!" התמימים ירוצו ויצטרפו להסי תערות הגדולה של הדחלול, מבלי להרגיש שהם הצטרפו ל-מיצעת הגדול של המערך — המיצע-עד ימינה.

הדלים הקיימים. הם מקווים שהאיחוד יעורר גל של התלהבות, יפתח דינאמיקה חדשה של התחזקות הימין. איזה ממש יש בתקווה זו?

המחנה הזה אינו ימין קלאסי, אורחיי בורגני, כמו המיפלגה השמרנית הבריטית או המיפלגה הרפובליקאית האמריקאית. אין הוא נוטה לעבר המרכז. הוא לא ימ-שוך את קולותיהם של אורחים עצלניים. אדישים, לא-איכפתיים, התומכים תמיד במיפלגה הקרובה ביותר לאמצע הבמה.

מה שיקום — אם יקום — הוא מחנה ימני-קיצוני.

בתוך גח"ל נבלעו הליברלים לגמרי. גישתם המתונה לענייני השלום, סיגנונם המתון בענייני חוק ופנים — נעלמו. הקול הנשמע ברמה הוא הקול הצורמני, הפא-טטי, של ההיסטריה הפרמננטית. קול מיליטריסטי, סיפוחיסטי, אנטי-פועלי ו-אנטי-סוציאלי.

צירוף המרכז החופשי וע"מ עוד יחזקו נימה זו. שני פלגים אלה ימניים יותר מגח"ל — הן בעניינים סוציאליים, הן בענייני ארץ-ישראל השלמה. מחנה כזה — מיפלגת-מיזחמה מוכהקת, מיפלגת כיבוש והתפש-טות.

טות, מיפלגה של איסור-שביתות, מיפלגה של כפייה דתית — איזה סיכוי יש לה להתחרות עד קורות המרכז?

במקום למשוך אליו את השוליים הי-ימניים של תנועת-העבודה המתברגנת, את הבורגנות הזעירה השבעה, הזהירה, ה-בעל-ביתית — הוא ידחוף אותה חזרה לזרועות מפא"י הבטוחה והמתונה-כביכול. דווקא משום-כך מעניינת מפא"י בהקמתו של איחוד הימין. אין בו שום סכנה לשיטונה הבלוערני כי סכנה, שאפשר לנצלה לצורכי מחיי-רות — לפחות פעם אחת.

אם פירוש הדבר שאין בארץ

הנך, תמורת תוספת 2 או 3 מנ-ראטים לגח"ל, ייעדם התמרון הזה. גח"ל ישקע שוב במצוקות העיופות — כפי ששקע בראשית הכנסת הקודמת, כשהכריזהכנסת שמואל תמיר היה ח"כ שקט ומומושמע של גח"ל, ואיש לא שם דב דקדומו. קולות-המחאה, ההולכים למרכז החופשי מפני שהם רוצים בסיעה קטנה ולוחמת, בוודאי לא יילכו עם המרכז החופשי ל-מיפלגתו של יוחנן בדר.

צירוף ע"מ לא יביא ברכה רבה יותר. זהו פלג מזור שבמזור — מעין קוריוז פוליטי.

הוא התפלג מפלג רפ"י. הוא נכנס לכנסת בהנהגת דוד בן-גוריון, שהשמיע או המיית יונה, בכנסת פרש תחילה בן-גוריון, ואחריו מאיר אבינזה.

זה מזכיר קצת את הפיפור עד עשרת הכושים הקטנים. בניתיים נשאר שדושה כושים — וכוים כעי די גוון לאומני שחור כפחם.

בוחר י ע"מ באו ממחנה תנועת-העבודה. הם מהווים את השוליים הימניים של

ההתיישבות העובדת ושל הבורגנות הי-זעירה. האם אלה ילכו לגוש ימני? ואם כן — כמה מהם?

מסופקני אם הצטרפות ע"מ לגוש הי-ימני יוסיף לו אף את הקולות הדרושים לשני מנדטים.

ל"ע לא יצטרפו. למה דהם? הם מרגישים טוב מאוד בקואליציה, ועושים שם עסקים מצויינים.

אנשי ארץ-ישראל השלמה יכולים להצי-טרף ולדרוש מקומות ברשימה. אך מה יוסיפו? מי שמשוגע לארץ-ישראל שלמה, מושלמת ומשתלמת, ממילא כבר הצביע בעד גח"ל בעבר.

הדתיים לא יוותרו על עמדת-המפתח הפנטסטית שלהם, המכניסה להם הון עתק וחוקי-כפייה, כדי להצטרף להרפת-קה שאין בה כסף.

בקיצור — האיחוד כוירו יצרף לגח"ל רק את השוויים שלו. כי מקום 26 מנדטים, הוא ימינה 31.

אז מה?

ובן שחפירי-האיחוד אינם מקווים רק לצירוף אריתמטי של הכוחות